

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 88/99

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 10. novembra 1999 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED], na začatie konania pre porušenie základných práv a slobôd zaručených čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zo strany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. Č. p.: K-362/St'-99, Č. p.: K-152/03-St'-1998 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] na začatie konania o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Navrhovateľ [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“) sa podaním z 9. septembra 1999 doručeným na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) toho istého dňa, ktoré označil ako „Podnet na začatie konania podľa článku 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“, domáhal vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy nerešpektovaním zákonných postupov pri prešetrovaní trestných

oznámení a sťažností Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, čím priamo porušilo jeho základné práva na ochranu majetku – čl. 20 ods. 1, osobnosti a rodiny – čl. 19 ods. 1 a 2 a podnikateľskej činnosti – čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V dôvodoch podania navrhovateľ uviedol, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaujalo negatívne stanovisko k jeho pokusom o zjednanie nápravy v postupe vyšetrovateľa, oddelenia sťažností Úradu kontroly ministra vnútra, vrátane ministra samotného, v prípade krádeže a ďalšej trestnej činnosti, ktoré oznámil orgánom činným v trestnom konaní. Úrad kontroly ministra vnútra – oddelenie sťažností v Košiciach odobrilo postup vyšetrovateľa, ktorý prípad krádeže odložil, hoci spáchanie trestného činu bolo zdokladované. Predložil zoznam vecí zhabaných pri výkone exekúcie a jestvujú aj svedecké výpovede potvrdzujúce opodstatnenosť podozrenia z trestnej činnosti. Vyšetrovateľ nerešpektoval svoju povinnosť začať trestné stíhanie bez odkladu a nadriadený inšpekčný orgán nezjednal nápravu. Jeho sťažnosti ignoroval aj Úrad kontroly ministra vnútra v Bratislave, rovnako aj minister vnútra. Protiústavné konanie jednotlivých článkov ministerstva vnútra mu bráni domáhať sa v trestnom konaní ochrany majetku. Exekútorka siahla na majetok, ktorý nemal byť predmetom exekúcie.

Z písomných dokladov, prevažne z listov, ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Ministerstvo vnútra SR – Úrad kontroly ministra vnútra SR – odbor kontroly a sťažností PZ – oddelenie sťažností v Košiciach listom z 30. júla 1998 oznamuje navrhovateľovi, že tento úrad nepovažuje za opodstatnenú jeho sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu policajného orgánu – OO PZ Košice - Staré mesto z 30. apríla 1998 ČTS: ORP-232/SM-1997, ktorým bola odložená vec podozrenia z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť exekútorka Daňového úradu Košice I [REDACTED].

Z predloženého rukou písaného zoznamu opatreného pečiatkou Daňového úradu Košice I je zrejmé, že v rámci daňovej exekúcie boli u navrhovateľa inventarizované veci v úhrnej hodnote asi 950 038,- Sk.

Z listu navrhovateľa zo 4. decembra 1998 adresovaného Úradu kontroly Ministerstva vnútra SR vyplýva, že navrhovateľ sa sťažuje na oddelenie sťažností v Košiciach na spôsob, akým bola vybavená jeho sťažnosť.

V liste z 24. februára 1999 adresovanom ministrovi vnútra sa navrhovateľ sťažuje na nečinnosť Úradu kontroly Ministerstva vnútra SR.

Ministerstvo vnútra SR - Úrad kontroly ministra vnútra SR listom z 19. marca 1999 Č. p.: K-362/Sŕ-99 trvá na správnosti záverov, ktoré boli predtým urobené.

Listom z 20. mája 1999 sa navrhovateľ domáha osobného prijatia u ministra vnútra a odpovede na svoju sťažnosť.

Napokon z listu navrhovateľa z 28. mája 1998 adresovaného Obvodnému oddeleniu PZ Košice – Staré Mesto vyplýva, že podáva trestné oznámenia na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre trestný čin krádeže podľa § 247 Trestného zákona. Trestného činu sa menovaná mala dopustiť 13. marca 1997 pri výkone tzv. exekúcie v priestoroch predajne na Hlavnej 83 v Košiciach tým, že odcudzila podnosy na predaj zlatníckeho tovaru v hodnote 7 000,- Sk.

Zo skutkového stavu uvádzaného navrhovateľom, ako aj z priložených materiálov sa dá zistiť, že trestné oznámenie navrhovateľa voči daňovej exekútorke bolo založené na tom, že v rámci výkonu daňovej exekúcie došlo ku odňatiu podnosov na predaj zlatníckeho tovaru, pričom tieto veci neboli v zozname vyhotovenom exekútorke zachytené. Pritom sa zistilo, že tieto veci sa nachádzali na daňovom úrade. Zrejme na tomto základe je navrhovateľ presvedčený, že došlo ku krádeži a že spáchanie skutku bolo preukázané.

II.

Ústavný súd podnet navrhovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) predbežne prejednal na neverejnom zasadnutí. Podnet preskúmal tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke a zistil, že podnet je zjavne neopodstatnený. Navrhovateľ síce cituje rôzne články z ústavy, ktoré podľa jeho názoru mali byť porušené v súvislosti s trestným stíhaním [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], exekútorky Daňového úradu Košice I, a to zo strany vyšetrovateľa, orgánov ministerstva vnútra i samotného ministra vnútra. Tieto články nie je možné aplikovať na konkrétny prípad. Ide o ústavné práva, ktoré sú premietnuté do konkrétnych ustanovení osobitných zákonov, menovite Trestného poriadku. Trestný poriadok neumožňuje účastníkovi trestného konania proti postupu orgánov činných v trestnom konaní podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu vyšetrovateľa možno podať sťažnosť na dozorujúcu prokuratúru a v rámci už súdneho konania odvolávať sa na odvolací súd. Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenie prešetriť a o ňom rozhodnúť. To sa aj stalo. Nikto nemá právny nárok a už vonkoncom nie ústavoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade navrhovateľa trestnému oznámeniu) bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad pre začatie trestného stíhania, nemôže vyšetrovateľ začať konať. Keď je navrhovateľ presvedčený, že vyšetrovateľ bezdôvodne zastaví trestné konanie alebo nevykoná navrhované dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, čím porušuje zákon (Trestný poriadok), potom je sťažnosť ako opravný prostriedok, ktorý podáva účastník konania, namieste. Navrhovateľ ako sťažovateľ a súčasne aj oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Výsledok konania síce môže zodpovedať jeho predstave, keď zhromaždené dôkazy budú naozaj svedčiť o spáchaní trestného činu.

Vyhodnotenie dôkazov a aj závery vykoná vyšetrovateľ a v prípade nespokojnosti účastníka s nimi má zákonnú možnosť v rámci podania opravného prostriedku žiadať o ich zmenu. Navrhovateľ zrejme tieto možnosti nevyužil, ale iným síce dovoleným spôsobom, nezodpovedajúcim Trestnému poriadku, sa domáhal nápravy na ministerstve spravodlivosti. Tam právomoc ústavného súdu nesiaha.

Odhliadnuc od uvedeného ústavný súd nadobudol presvedčenie, a to na základe tých materiálov, ktoré navrhovateľ predložil, že navrhovateľ nevyužil všetky možnosti smerujúce ku preskúmaniu správnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní. Mal a mohol sa totiž obrátiť na prokuratúru, do pôsobnosti ktorej vec patrí, aby preskúmala správnosť postupu a rozhodnutia obvodného oddelenia Policajného zboru o odložení veci. To nakoniec navrhovateľ môže vykonať aj teraz.

Na tomto skutkovom a právnom základe ústavný súd vyslovuje názor, že podnet navrhovateľa je zjavne neopodstatnený (zrejme aj predčasne podaný), a preto ho podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 1999

[Redacted signature block]